PSALMUL 40

1. [1]Mi-am fost pus nădejdea-n DOMNUL
și El S-a plecat spre mine,
[2]m-a scăpat din groapa morții
și din fundu-adânc de tină,
cu picioarele pe-o stâncă
m-a-ntărit dintre ruine
[3]și mi-a pus în glas cântare
nouă, pentru-a Lui lumină.

2. Mulți văzând acestea, DOAMNE,
s-au temut crezând în Tine.
4 Fericit e-acel ce-n DOMNUL
toată-ncrederea și-o pune,
ce de mincinoși și trufași
cât mai depărtat se ține,
către ei să nu se-ndrepte
și cu ei să nu se-adune.

3. [5]Cât de multe-s pentru
mine,
DOAMNE, planurile Tale,
nimenea nu se mai poate,
Doamne,-asemăna cu Tine;
aș dori s-o spun aceasta,
să le trâmbițez pe cale,
însă numărul lor este
mult prea mare pentru mine.

4. [6]Tu nu ceri, nici nu vrei jertfe,
nu vrei daruri de mâncare,
ci-ai străpuns a mea ureche —
semnul Tău de mărturie.
[7]Atunci zis-am: „Iată, Doamne,
Dumnezeul meu cel mare,
vin, că-n sulul Cărții Sfinte,
despre mine, Doamne, scrie,

5. [8]Voia Ta vreau a o face,
căci mi-e-n suflet sfânta-Ți
Lege,
[9]vreau să spun de mila-Ți
multă
la mulțimile-adunate.”
Tu știi lucru-acesta,
DOAMNE,
limba mea să se dezlege,
[10]căci nu țin în al meu suflet,
ci spun marea-Ți bunătate,

6. Spun la toți de mântuirea
și-adevărul Tău, Stăpâne,
și n-ascund nici bunătatea,
nici a Ta credincioșie.
[11]Tu nu-mi vei opri-n vi-a-ță
mila Ta ce-n veci rămâne,
a Ta bunătate, DOAMNE,
pază pururi o să-mi fie.

7. [12]Rele multe mă-
mpresoară
și pedepsele m-apasă,
nu mai poate să le rabde,
Doamne, inima mea slabă.
Sunt mai multe decât perii
capului și nu mă lasă.
[13]DOAMNE, scapă-mă, o,
DOAMNE,
vino-n ajutor degrabă!

8. [14]Rușinați să fugă cei ce
vor să-mi ia a mea vi-a-ță;
înapoi să dea vrăjmașii,
să roșească de rușine,
[15]să-nlemnească de ocară
cei ce-acuma-mi râd în față,
[16]să se bucure aceia
care Te iubesc pe Tine!

9. Cei ce caŭtă mântuirea
ne-ncetat de-acum să spună:
„Lăudat să fie DOMNUL,
Stânca mea de mântuire!”
17Sunt sărac eu, însă Domnul
mi-este bun ca mama bună,
Doamne, Tu-mi ești ajutorul,
vino fără zăbovire!